

הנה סיפור הלידה (מצטערת על האורך... כשאני מתחילה קשה לי להפסיק):
זה התחיל לפני שבועיים כשהתחילו צירים שגרמו לי לבוא למרכז, להורים שלי, כדי להיות קרובה לבי"ח. היינו בטוחים שזה הולך לקרות כל רגע...
אבל, זה לא קרה. היו צירים כל הזמן, שהגיעו למרווחים של רבע שעה ועצרו.
נסעתי לבית החולים, הרופאה הציעה סטריפינג, לא כל כך נעים, אבל לא נורא (דמיינתי את זה הרבה יותר כואב).
בערב התחילו להתפתח צירים, אבל עדיין לא סדירים. עדכנתי את ההורים אבל בהתחשב בשבועיים האחרונים לקחנו את זה בעירבון מוגבל והם יצאו למסיבת יומולדת של חברים. אני הלכתי לישון (בין ציר לציר) אבל ב3:00 התעוררתי עם צירים שכבר לא נתנו לי לחזור לישון. בדקתי במשך שעה וזמנתי אותם כל 8 דק, אז הודעתי להורים והערתי את אמא שלי. הגענו לבי"ח כמעט יחד בארבע וחצי בערך כשהצירים כבר התקדמו וכאבו. הדבר הראשון שאמרתי זה שאני רוצה אפידורל!
לקחו שעתיים עד שנכנסנו לחדר לידה, במשך כל הזמן הזה אני מפנטזת על האפידורל שמחכה לי ומדמיינת שכל ציר הוא הציר האחרון שאני מרגישה....
אבל, "האדם מתכנן תוכניות ואלוהים..."
מרגע שנכנסנו לחדר לידה התחילו להכין אותי לאפידורל המיוחל. חוקן, מוניטור, עירוי... וכל ציר אני משתגעת ואומרת- לא נורא עכשיו המרדים יבוא...
בתוך חצי שעה הפתיחה קפצה מ4 ל7. המיילדת כבר הכינה אותי לזריקה (כבר ישבתי מוכנה עם הגב חשוף) ואז היה ציר חזק כל כך שלחץ לי ממש.
זאת הייתה נקודה שהייתי צריכה להחליט תוך כמה שניות אם אני מקבלת אפידורל או מתחילה ללחוץ. התחלתי לבכות כי כבר הבנתי שאני הולכת ללדת בלי אפידורל וזה היה בכי מאוד חשוב, משחרר ומאפשר.
והתחלתי ללחוץ.
היו איתי האמא ואמא שלי ושלוש מיילדות וזה היה מדהים! קשה וכואב ובשלב מסוים הייתי בטוחה שזהו, היא תקועה ולא תצא לעולם, אבל כולן תמכו ועודדו ועזרו, לא נתנו לי ליפול לזה, במיוחד האמא שתפקדה בצורה מדהימה (אם אני אחליט להיות שוב בהריון מתישהו אני לוקחת אותה לחדר לידה...) ואחרי בערך חצי שעה של לחיצות, היא הייתה בחוץ.
אז אני הפסקתי לבכות והאמא התחילה...
אני לא יכולה לתאר את העוצמה של מערבולת הרגשות שאפפו אותי. אבל הלב שלי כמעט

יצא מהמקום.

נולדה תינוקת, עם תלתלים, במשקל 3.200

כשהביאו אותה למשקל, אבא שלה הציץ דרך הוילון וראה אותה בפעם הראשונה. בדקו

אותי די מהר כדי להיווכח שהכל מושלם בלי תפרים!

כיסו אותי כמו שצריך ואז פשוט היינו כולנו יחד, ההורים והתינוקת, ואמא שלי ואמא של האמא. וצוות מקסים ומרוגש.

אגב, כמה מילים על הצוות: הצוות בבלינסון מדהים! כולן (וכולם, היה גם מיילד אחד

מעולה) מקסימות ורגישות. הייתה לי חוויית לידה מעולה (עם כל הכאב והקושי) אחת

החוויות: הסניטרית שלקחה אותי מחדר לידה להתאוששות כל כך התרגשה, חיבקה אותי

והתחילה לבכות... אני כבר לא זוכרת הרבה ממש שהיא אמרה אבל ריגשתי אותה והיא

אותי. בקיצור, מאוד ממליצה על בלינסון.

מקווה שהצלחתם לקרוא הכל, תודה רבה רבה למירב ואורית על הכל,